

Z paměti amerického
detektiva

Hrozná pomsta

Léona Cliftona

Hrozná pomsta

Z paměťí amerického detektiva

LÉONA CLIFTONA

EKNIZKY.SK

Hrozná pomsta by Léona Cliftona is licensed under a
Creative Commons
Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International
License, except where otherwise noted.

Obsah

I.	1
II.	17
III.	23
IV.	29
V.	35

J.

V útulném saloně restaurantu Boodwichova shromáždila se kteréhosi večera vybraná společnost.

Ve výklenku, jehož obrovské, výkladní skříni předních závodů chicagských podobající se okno vedlo do jasně ozářené ulice, seděl Léon Clifton se synem a několika přáteli.

Byl tu také proslulý lékař chicagský, doktor Spilke, jenž potichu hovořil s Cliftonem mladším.

Úryvky z jejich rozmluvy doletěly ke sluchu mr. Allana Dunkirka, velikého boháče a náruživého cestovatele, jenž teprve před několika dny vrátil se ze svých dobrodružných potulek Jižním Walesem.

„Aj, páni doktoři,“ zvolal hlasitě, „zdá se, že vás zajímá jakýsi případ z vaší praxe. Směl bych snad zvědět, oč jde?“

„Rozmlouváme o podivné nemoci miss Edity

Youngsonové a ještě podivnějším způsobu jejího léčení,“ ochotně vykládal dr. Clifton.

„Miss Edita nemocna?“ užasl Dunkirke. „O tom jsem dosud nedoslechl ničeho!“

„A přece je toho plné Chicago!“ dokládal detektiv Clifton. „Věřte mi, mr. Dunkirku, že o tento případ neméně se zajímám, než naši diplomovaní učenci.“

„Chtěli byste mne seznámiti s podrobnostmi této nejnovější sensace Chicaga? Ač, nebude-li přítomné pány nuditi opětování toho, co jim jest už známo.“

Páni více méně upřímně prohlásili, že něco podobného dá se poslouchati třebaš několikrát – ač mnozí byli by raději vyslechli pokračování zajímavých historek z poslední cesty, o které Dunkirke s opravdovým půvabem referoval zde již včera i předevčírem.

Allan Dunkirke, jakoby četl jejich myšlenky, řekl dobrácky: „Jakmile páni doktoři skončí svou přednášku, bude následovati přednáška cestopisná.“

Tím upokojil všechny, kteří toužili po jeho vyprávění.

„Nuže, páni doktoři,“ obrátil se cestovatel k lékařům, „co podivného jest v nemoci miss Youngsonové?“

Dr. Léon Clifton ve své skromnosti významně zahleděl se na svého staršího, slavného kolegu, dávaje tak přednost jemu.

Dr. Spilke se usmál.

„Jen vyprávějte vy, milý pane kolego!“ vybídl Cliftona mladšího. „Vy dovedete vědu lékařskou spíše popularisovati než já, který užívám v řeči tolik odborných výrazů, že laikové nedovedou mi porozuměti. Ač jsem přesvědčen, že přítomní páni vynikají všestranným vzděláním, přec jen pochybuji, že by byli medicínu tak prostudovali, aby moje suchopárné výklady staly se jim srozumitelnými.“

Dr. Clifton rozhledl se po přítomných, načež začal vyprávěti:

„Asi před měsícem šel jsem okolo paláce Youngsonova. Z jeho vrat tryskem vyrazili koně, táhnoucí otevřený kočárek. Uzřel“ jsem v něm mr. Youngsona, v jehož obličejí jevílo se ustrašení. Pozdravím a mr. Youngson radostně vykřikne.

„Šťastná náhoda, doktore, že vás potkávám!“ zvolal mr. Youngson, dal zastaviti a skokem byl u mne. „Jedu právě pro našeho lékaře. Budte tak laskav a podívejte se k mé dceři, než přivezu doktora Jaima. Moje choť vám poví vše!“

Dříve, než jsem mohl odpovědět, byl mr. Youngson už zase v kočáře – a v okamžiku zmizel povoz za nárožím.

Kvapně vstoupil jsem do paláce. Vrátný, jenž stál u vchodu a všechno slyšel, rychle zazvonil. V okamžiku byl zde komorník, kterého vrátný požádal, aby mne uvedl k mrs. Youngsonové. Stalo se. V salonu zastihl jsem uplakanou paní, jež mne ihned chytila za ruku a vzlykajíc prosila mne, abych přispěl její dceři.

Pověděl jsem jí, že právě proto přicházím a že mne mr. Youngson sám o to požádal.

Paní uvedla mne do ložnice. Zde uzřel jsem na pohovce miss Editu. Její vzezření mne – polekalo. Zdálo se mi, že zde jest pomoc už zbytečná. Miss měla vzhled mrtvolky; její obličej byl nápadně bledý, údy ztrnulé. Brzy však poznal jsem, že z tohoto těla život dosud nevymizel. Užil jsem všech křísících prostředků, jež zná věda lékařská; teprve zavedením umělého dýchání podařilo se mi dívku vzkřísiti. Nepoznávala však nikoho. Dal jsem ji uložiti do postele a ponechal ji v naprostém klidu. Potom ptal jsem se mrs. Youngsonové, zda-li miss již někdy byla stížena podobným záchvatem, anebo zda-li něco poukazovalo, že by takový záchvat mohl se někdy

dostavili. Paní mne ujistila, že miss Edita byla vždy zdráva a jejich domácí lékař že nikdy u ní nepozoroval nejmenší poruchy. Ptal jsem se co předcházelo náhlému onemocnění slečny; zejména co před tím jedla nebo pila. Paní odpověděla, že dcera stolovala, s nimi jako obyčejně a v nejlepší rozmaru že se potom uchýlila do svého pokoje, aby se pobavila četbou. Po některé době zaslechli v jídelně dosud meškající manželé hrozný výkřik z pokoje slečny, jemuž následoval temný pád.

Přiběhli tam a našli miss ve stavu, v jakém jsem ji zastihl já. – Potom přišel doktor Jaim –soudil, rovněž jako já, na chorobu srdce. Nařídili jsme, čeho bylo třeba. – Abych pány neunavoval, dopovím krátce. Stav miss Edity zůstal stále povážlivý; ani nejslavnější autority nedovedly zjednatí jí úlevy. A co nejpodivnějšího: nebylo možno stanovití diagnosu. Mínění lékařů se rozcházela a posléze musili všichni doznati, že žádný neměl pravdu. Nemoc miss Edity byla tak záhadná a její příznaky tak neobyčejné, že posléze hádáno na nemoc dosud' neznámou. Stav nemocné stále se horšil, sil rapidně ubývalo; ubohá byla už jen kost a kůže. Tu objevil se nový příznak, pro lékaře velice zajímavý: bělmo oční začalo zelenati

a dosud nápadně rudý jazyk nabýval barvy oranžové. Teď pozbyla nemocná řeči a přestala zrakem vnímati podobu svého okolí. Všichni lékaři byli za jedno, že smrt jest neodvratná, že nemocná zhyne vysílením, poněvadž nadobro přestala už přijímati potravu, a také ani umělá výživa nevykazovala nejnepatrnějšího zlepšení. Tu přihlásil se doktor Edvin Balmor, jenž před některou dobou přibyl do Chicaga ze svého bydliště v St. Louis. Do té chvíle nepředstavil se nikomu z chicagských lékařů. Mr. Youngsonovi řekl, že doslechl o podivné nemoci a beznadějném stavu jeho dcery; přeje-li si mr. Youngson, že se pokusí zachrániti umírající. Mr. Youngson povolal několik lékařů, představil jim doktora Balmora – jenž vykázal se jim řádným diplomem – a ptal se jich o radu. Zdejší lékaři prohlásili, že nemocná jest neodvratně ztracena, že však doktor Balmor může učiniti svůj pokus. K smrti odsouzené nemůže již nic uškoditi, tak jako jí nic neprospěje. Doktor Balmor vyšetřil nemocnou, na všechno podrobně se vyptal, dal si ukázati všechny předpisy lékařů a potom rozhodně prohlásil, že nemocnou uzdraví. Vyžadoval však, aby způsob jeho léčení nebyl nikým kontrolován, aby nemocná byla svěřena výhradně jen jeho péči. Tyto

podmínky urazily zdejší uznané veličiny; nebýti pravého diplomu Balmorova, byli by zdejší lékaři považovali cizince za šarlatána. Poněvadž mr. Youngson, rozradostněn poskytnutím naděje v záchranu, bezvýminečně svolil k požadavkům Balmorovým, lékaři také ničeho nenamítali. Tak stal se Balmor jediným lékařem miss Edity.“

„A pomohl jí?“ nedočkavě ptal se Dunkirke.

„Možno-li věřiti v zázraky, pak stal se v Chicagu takový!“ prohlásil dr. Spilke. „Miss Edita jest téměř již uzdravena. Necítí bolesti, přijímá přirozenou cestou potravu, jež jde jí k duhu, neboť očividně sílí, takže může již přecházeti pokojem.“

„A čím ji uzdravil dr. Balmor?“

Dr. Spilka pokrčil ramenama.

„Toť jeho tajemství! Nemocné ničeho nepředpisoval; sám přinášel jí lék, jež patrně sám objevil a jehož jméno ani složení nechce prozradili. Požádal jsem jej o rozmluvu, gratuloval jsem mu k jeho úspěchu a prosil jsem jej, aby v zájmu vědy a trpících sdělil způsob svého léčení s odbornými kruhy. A když stále odmítal, žádal jsem jej, aby aspoň sdělil svou diagnosu. Ani k tomu nesvolil. Chce prý hledati ještě jiné nemocné, zachvácené touto záhadnou chorobou;

bude-li míti také u nich léčení úspěch, potom teprv napíše své pojednání. Je to podivín, nebo snad sobec, jenž chce si získati hodně slávy a také asi pěkné jmění. Jisto jest, že od šťastného mr. Youngsona dostane se mu velikého – ovšem zaslouženého – honoráře.“

Vyprávění obou lékařů vzbudilo v cestovateli Dunkirkovi nelíčený úžas. Nechápal, že proslulí doktoři chicagští nedovedli ani rozpoznati nemoc, kdežto dr. Balmor našel proti ní už i osvědčený lék!

„Toť zrovna, jakoby byl doktor Balmor miss Youngsonové učaroval a potom zase kouzlo zrušil!“ řekl s úsměvem.

„Pánové, chtěli byste vyslechnouti moje mínění?“ ozvalo se z temného kouta a na světlo vyšel elegantně oděný muž. Byl pěkně urostlý, velice statný. Však jeho obličej – ač jevil bílou barvu. – přec jen prozrazoval, že v jeho žilách koluje krev černošská. Odulé rty, ostrý lícní úhel a k tomu kučeravé vlasy, podobné vlně běložluté – je to zajisté buď „bílý černocho“, anebo mestic!

„Barevný gentleman!“ ozvalo se několik hlasů, z nichž vyznívalo opovržení. „Je to opovážlivost, vetřítí se až sem! Buď půjde ven, anebo vzdálíme se my!“

„Pánové!“ zvolal černocho bolestně. „Ani vy dosud

jste se nezbavili neblahého předsudku? Jste inteligenti
--“

„Nechceme nic slyšeti!“ ozývaly se pobouřené hlasy. „Nevzdálí-li se tento barevný, vícekrát sem nevkročíme!“

Jejich rozezlené hlasy přivábily sem majitele restaurantu, jenž ptal se po příčině tohoto neklidu. Ukázali mu na hosta.

„Měl jste zde už dávno vyvěsiti nápis: Psům a černochem vstup zakázán!“ volal jeden z nejhorkokrevnějších.

Restauratér s rozpačitým úsměvem krčil ramenama.

„Já za to nemohu, pánové! Tím jest vinen můj číšník! Haló, mr. Blacku!“

Číšník přispěchal k němu a srazil hlavu mezi ramena.

„Co to, mr. Blacku!“ vyjel si na něho restauratér. „Což jste si lépe neprohlédl tohoto gentlemana?“

„Prosím za odpuštění – skutečně jsem si nevšimnul – nepoznal jsem hned, že tento bílý master je vlastně barevný –“

Černoch vrátil se pro svůj klobouk a zvolal: „Zaplatím!“

Po těch slovech hodil na stůl zlaták.

Teď zdvihl se Léon Clifton a promluvil: „Pán zajisté promine přítomným hostům, že dali se uchvátiti zavržení hodnou nenávisť ku plemenu, jež sice bývalo zde – k hanbě křesťanův amerických – otroky, jež však posléze přec jen bylo uznáno rovným plemeni bílému. Lituji, že zakořeněná zášť dosud nevytizela, tím více pak lituji, že ji živí i vzdělanci. Pánové, jest mi upřímně líto, že byl jsem dnes svědkem vaší plemenné nenávisť! Dejte tomuto pánovi satisfakci tím, že nebudete ničeho namítati, když jej vaším jménem požádám, aby zde jen zůstal!“

Někteří z vášnivějších ostentativně odešli, jiní jenom zabručeli a setrvali; oba lékaři však a cestovatel Dunkirke projevíli se slovy Cliftonovými svůj souhlas.

Černoch však přec jen trval na svém, že nebude pány svou přítomností již obtěžovati.

„Nezměníte ani potom svého úmyslu, když vás poprosím, abyste přisedl k nám?“ zvolal Léon Clifton.

Černoch vděčně na něho pohlédl a mlčky přenesl svou sklenici, ještě nevyprázdňenou, na stůl, u něhož seděl Clifton.

„Děkuji vám, mr. Cliftone!“ uklonil se černoch.

„Jsem advokát John Colmer ze San Francisca,“ představil se.

Detektiv stiskl mu ruku, což učinili též oba lékaři a posléze i Dunkirke. Tento však přec jen honem nenápadně otřel si pravici o ubrus.

„Mr. Colmere,“ ozval se Léon Clifton přívětivě, „vás zajisté zajímalo vyprávění o nemoci miss Youngsonové?“

„Skutečně,“ přisvědčil černochoch. „Tím spíše, že si troufám uhodnouti příčinu té nemoci, jakož i jakým prostředkem byla miss uzdravena.“

Tato slova vzbudila zvědavost nejen spolustolovníků Colmerových – zejména obou lékařů – nýbrž i těch, kteří zůstali u okolních stolů. Zapomněli na svůj odpor k černochovi a dychtivě očekávali, co nyní poví.

„Aj, toť zajímavé!“ prohodil Léon Clifton. „Směli bychom snad zvědět, co vy o tom soudíte?“

„Nic jiného, než-li že dr. Balmor těžší z toho, co lékařské vědě jest dosud neznámo, co vůbec v lidovém léčení mezi černošským obyvatelstvem Jižní Karoliny již dávno má své místo – ovšem velice vzácné.“

„Račte nám to, prosím, laskavě vysvětlili,“ s velikou zdvořilostí vybízeli Colmera dr. Spilke.

„Prosím, s největší ochotou,“ splácel jeho zdvořilost advokát. „Slyšel jsem prve vše, co páni doktoři vyprávěli. Když zmínil se pan doktor Clifton o příznacích, jakými jeví se nemoc miss Youngsonové, hned jsem si vzpomněl na podobný případ, jenž udál se před lety za mého pobytu v Jižní Karolíně, kde mám dosud příbuzné. Tam onemocněl mladý černochoch – právě tak náhle, za těchže příznaků, jako dcera mr. Youngsona. Zdálo se, že nebožák zemře – přes to, že dvě zkušené černošky všemožně přičinovali se, uzdraviti jej. Tu přišel do oné osady, ve které byl nemocný, staříčkový černochoch, kterého tam nikdo neznal. Poskytli mu pohostinství – on zmínil se, že zabývá se léčením – jakýsi pud že jej pohání z jednoho kraje do druhého – zkrátka byl to tulák. Požádali jej, aby se podíval na nemocného, čemuž také vyhověl. Když se vyptal na vše a nemocného důkladně prohlédl, zakýval hlavou a řekl: „Připletlo se asi do mouky, z níž jedl pokrm, jedovaté zrnko velice vzácné a málo komu známé rostliny. Najdu-li ji v nejbližším okolí, pak jest nemocný zachráněn.“ Potom prohledával křoviny alučiny. Vrátil se zřejmě

spokojen. „Přináším pomoc,“ řekl a ukázal hrstku hlíny. Tu nasypal do vřící vody, nálev procedil a vychladlý dal pít nemocnému. Již příštího dne jevílo se znatelné zlepšení a brzy byl mladý černocho zase na nohou. „Zázračný“ doktor přijal odměnu a putoval dále. Ze svého tajemství jen málo prozradil. Nezjevil, která vyhlíží ona jedovatá rostlina, aniž udal její jméno; jenom to pověděl, že příroda tam, kam zasela zhoubnou bylinu, hned připojila také protijed. Půda totiž, ze které vyrůstá bylina, obsahuje léčivou látku. Když jsem o tom doslechl, nechtěl jsem tomu ani uvěřiti. Dnes však, když slyšel jsem zde o podobném případě, přestal jsem již pochybovati. Dle mého úsudku požíla miss Youngsonová – zajisté nevědomky – také část oné otravné byliny; dr. Balmor pak asi nějakým způsobem zvěděl tajemství starého černocho – poznal, oč jde – a maje po ruce protijed, mohl nemocnou snadno zachrániti.“

Dr. Spilke potřásal hlavou.

„To zní příliš fantasticky – promiňte, mr. Colmere, že se takto vyslovuji! –“

„Jsou ještě mnohé síly přírody, jež byly dosud málo prozkoumány nebo dokonce – ještě ani nepoznány!“ nedal mu Léon Clifton domluviti. „Co se mne týče,

uznávám vše, o čem nám mr. Colmer tuto vyprávěl, zcela možným –“

„V Austrálii poznal jsem také několik takových domorodých, zázračných doktorů,“ přispěl cestovatel Dunkirke svou troškou do mlýna. „Zvláště jeden zdál se mi přímo kouzelníkem, zachrániv bělocha již umírajícího.“

„Vždyť já také nepochybuji!“ zvolal dr. Spilke.

„Ale přec jen jeví se to příliš podivným. Připustíme, že by dr. Balmor znal tajemnou jedovatou bylinu i protijed. Jistě však bude se vám zdáti podivným, odkud vzal protijed, když přece od té doby, kdy podjal se léčení miss Youngsonové, Chicago vůbec neopustil! Nelze pak mysliti, že by v nejbližším okolí našeho města rostlo něco takového!“

„Snad měl dr. Balmor léčivou hlínu již od dřívějška!“ domníval se Clifton mladší.

„To by mohlo být!“ souhlasil jeho otec, jenž náhle ku podivu zvažněl. „Vyprávění mr. Colmera mohlo by však Balmorovi případně zle posloužiti!“

„Nechápu!“ zvolal Dunkirke.

„Já však rozumím!“ řekl Colmer. „Mr. Clifton zajisté myslí: kdo má protijed, mohl by míti také jed!“

„To by bylo hrozné podezření!“ zděsil se dr. Spilke.

Dunkirke s údivem pohlížel s jednoho na druhého. Pojednou udeřil se do čela a zvolal: „Už chápu! Pánové zajisté připouštějí možnost, že dr. Balmor již dříve věděl, jakou nemocí bude miss Youngsonová zachváčena – pak by ale byl travičem, jenž dopustil se zločinu, aby pozdější svou pomocí získal slávy a peněz!“

„Pánové!“ ozval se detektiv, „prosím, abyste o této domněnce nikomu se nezmiňovali. Je to jen pouhá domněnka, ničím nedokázaná.“

„Jsou zde gentlemanové!“ prohlásil advokát Colmer. „Takovým jest čest muže vždycky svatou! – Co lze doktoru Balmorovi jedině vytknouti, jest, že se svým léčením dělá takové tajnosti.“

„Doufám, že bude sdílnější, až svůj objev ještě na někom vyzkouší,“ domníval se dr. Clifton.

Hovor ještě některou dobu otáčel se kolem nemocné a jejího léčitele.

Potom hosté se rozcházeli. Advokát Colmer srdečně se s nimi rozloučil a poznovu děkoval Cliftonovi, že v restaurantu tak rozhodně se jej ujal. Dal mu navštívenku se svou adresou pro případ, že by si Clifton někdy od něho něčeho přál. Ještě dnes totiž opustí Chicago.

Léon Clifton krácel zamyšlen po boku svého syna domů.

„Otče, tvou mysl zajisté zajímá doktor Balmor!“
Detektiv přikývl.

„Tušíš snad přec jen něco nečestného?“

„Nepustím tento případ se zřetele! Nechci nikomu křivditi, ale jakási předtucha mi praví, že dr. Balmor není přec jen tak vzdálen zlého úmyslu – a nebudu zaháleti!“

J. J.

„Pan doktor Balmor přeje si ml uviti s pánem!“ Tak oznamoval sluha Cliftonův svému službodárci.

Dr. Léon Clifton, jenž byl právě u otce, s údivem zahleděl se na něho.

Detektiv jemně se usmál a řekl sluhovi: „Nechť vstoupí! Jest mi vítán!“

Za nedlouho vkročil do pracovny starší již pán, holohlavý, velice nevlídného vzezření.

„Těší mne, že dostalo se mi cti, osobně poznati slavného lékaře!“ zvolal detektiv, jda vstříc návštěvníku a podáváje mu pravici. „Můj syn, doktor Clifton, pane doktore Balmore! – Však vy se již znáte, pravda-li?“

Oba pánové přikývli a obřadně podali si ruce.

Když byl Clifton nabídl návštěvníku křeslo, otázal se: „Mohu vám něčím posloužit, pane doktore?“

„Můžete mi velice prospěti, vlastně musíte, mr. Cliftone!“ zahovořil dr. Balmor nepřijemným hlasem.

„Poněkud neobvykle se vyjadřujete, pane doktore!“ s klidným úsměvem prohodil detektiv. „Každému rád vždy přispěji – však jen dobrovolně!“

„Věc, o kterou jde, vylučuje jen pouhou dobrou vůli; jest podmíněna nutností. Co odpovíte, mr. Cliftone, k této otázce: Jest povinností muže, jenž dotkl se cti jiného, aby skvrnu tuto zase setřel?“

„Toť svatou povinností!“ přisvědčil Clifton. „A vy zajisté přišel jste, abyste mne na tuto povinnost upamatoval?“

„Uhodl jste, mr. Cliftone!“

„Tuším již, co mi chcete říci. V restaurantu Boodwichovu bylo o vás mluveno za okolností neobvyklých –“

„Bylo útočeno na mou čest!“ prudce zvolal dr. Balmor. „Vy první zavdal jste k tomu podnět, mr. Cliftone!“

„Přiznávám se k tomu,“ řekl detektiv, „a upřímně toho lituji. Neměl jsem však v úmyslu vás nějak urazit, pane doktore! Ostatně, ani jsem vás z něčeho nepodezřívál – jak musí dosvědčili ten, který vám vše prozradil!“

Dr. Balmor několikrát zakýval hlavou.

„Neočekával jsem, mr. Cliftone, že v Chicagu dočkám se takové křivdy – tím méně pak, že sám proslulý Clifton mi ublíží!“

„Pane doktore, opětuji, že neměl jsem zlého úmyslu!“ omlouval se detektiv. „Moje tehdejší slova byla nesprávně pochopena a vykládána. Já jsem nikdy neřekl, že bych vás podezříval z něčeho nečestného!“

„Přece jen však rozvířil jste spoustu pomluv, jež nyní roznášejí se o mně po Chicagu! Tvrdí se dokonce, že já jsem úmyslně přivodil miss Youngsonové nemoc, jen abych potom jejím vyléčením hodně získal –“

„Prosím poznovu za prominutí,“ zvolal Léon Clifton.

Dr. Léon prudce vstal.

„Pane doktore,“ zvolal rozčilen, „můj otec již po několikačrte se vám omlouvá – myslím, že by vám to mohlo stačiti – vy však stále jemu něco vytýkáte – pane doktore, divím se, že Léon Clifton nepřerušil již tuto rozmluvu! Já, býti na jeho místě, byl bych se vám již poroučel!“

Dr. Léon čekal prudký výbuch zlosti Balmorovy. Ku podivu však, návštěvník poměrně zůstal kliden.

„Pane doktore,“ obrátil se ke Cliftonovi mladšímu, „vy byste jistě také hájil, co jest vám nejdražší – totiž čest! – Původně měl jsem v úmyslu, pohnati vašeho otce před soud pro utržení na cti; nyní však změnil jsem svůj úmysl. Věřím teď mr. Cliftonovi, že mi nechtěl ublížiti a netrvám již na nějaké satisfakci. – Víte, proč jsem vás vyhledal, mr. Cliftone? Abyste konečně ukojil – aspoň částečně – zvědavost lidí, kteří by tak rádi o mně všechno zvěděli. Ze jest právě přítomen pan doktor Clifton, jest mi jenom vítáno. – Tedy, pánové: Co vám černošský advokát Colmer vyprávěl v restaurantu Boodwichovu, zakládá se na pravdě. Já skutečně znám onu vzácnou bylinu, její zhoubný účinek, jakož i protijed. Kterak jsem nabyl tohoto tajemství, zatím netřeba sdělovati. Uznávám, že podezření, na mne vznesené, jeví se podstatným; však svou cti se dokládám, že dosud můj život jest naprosto bez úhony! Bylo štěstím miss Youngsonové, že jsem právě přibyl do Chicaga, že jsem zvěděl o její podivné nemoci a že zvláštní náhodou měl jsem s sebou protijed. Jinak byla by nešťastná propadla neodvratné smrti. Tak se věci mají, pánové, a bude mi potěšením, jestli to, co jsem s vámi právě sdělil, brzy uvedete ve všeobecnou známost.

HROZNÁ POMSTA

Pana doktora Cliftona pak prosím, aby potlačil svou vědeckou dychtivost a nevyptával se mne na jed ani na lék. Existují oba, více pověděli nemohu.“

Vstal. Nedal se zdržeti, s chladnou zdvořilostí se poroučel a odešel...

J. J. J.

„Mr. Cliftone, prosím, abyste okamžitě přišel ke mně!“

Tak telefonoval policejní ředitel chicagský detektivovi, když tento chystal se již na lože.

Léon Clifton kvapně se oblékl a pospíšil na policejní ředitelství.

Tázavě se zahleděl na mr. Walkinga, když vstoupil do jeho pracovny.

„Sensační případ, mr. Cliftone!“ hlásil ředitel. „Miss Youngsonová mrtva – dr. Balmor zmizel z Chicaga!“

„Aj!“ vyklouzlo z úst překvapeného detektiva.

„Právě chystám se do domu Youngsonová,“ pokračoval mr. Walking. „Zatím se posadte, stručně vám vše povím.“

Nedočkavě zahleděl se Clifton na policejního

náčelníka, jenž po svém zvyku přecházel pracovním při tom hovořil.

„Před chvílí došlo mne od komisaře Ayrtona sdělení. Byl u něho mr. Youngson, jenž mu oznámil, že jeho dcera jest mrtva a lékař že konstatoval otravu. Ayrton ptal se jej na podrobnosti a mr. Youngson pověděl mu toto: Ráno byl u miss Youngstonové dr. Balmor, jenž prohlásil, že miss již zítra bude moci zacítí svůj obvyklý život, poněvadž jest již úplně zdráva. Zanechal jí malou lahvičku a nařídil, aby polovinu léku užila v poledne, druhou pak večer; to že jí zvláště posílí. Po první dávce miss prý tvrdě usne; kdyby spala ještě také večer, nechť se jí vpraví do hrdla – i kdyby se nezbudila – ostatek léku. Zítra prý se přijde s Youngsonovými rozloučiti, neboť již musí opustiti Chicago. Lék byl miss podán dle návodu. Když však večer nalil jí do hrdla zbytek, miss pojednou přestala dýchat a její obličej nápadně změnil barvu. A když manželé Youngsonovi pozorovali, že jejich dcera chladne, poděsili se a poslali pro Balmora. V hotelu však řekli, že dr. Balmor odcestoval již dopoledne – nadobro. Posláno tedy pro jiného lékaře. Nejbližší byl dr. Swift. Týž ohledal miss a prohlásil, že

jest mrtva – otrávena. – Jdu nyní k Youngsonovým; vy půjdete se mnou, mr. Cliftone.“

Detektiv se zdvihl.

„Zajímavý případ!“ zahučel.

„A také značně podezřelý!“ dodal mr. Walking.

„Zmizení Balmorovo případá mi jako útěk!“

Léon Clifton zakýval hlavou; však neřekl ani slova. Netrvalo dlouho, úřední komise vkročila do paláce Youngstonova, kde panoval veliký zmatek. Služebnictvo vítalo příchozí ustrašenými pohledy.

Když vkročili do ložnice, již ozářené visací lampou, propukla přítomná mr. Youngsonová v pláč.

Mr. Youngson šel jim vstříc a mlčky ukázal na odestlané lože.

Zde spočívala mladá, sličná dívka, jejíž vzezření hned poučilo doktora Cliftona, že tuto děvku ovanul již ledový dech smrti.

Teď přistoupil k nim dr. Swift, jenž dosud pozoroval mrtvou. Tise je pozdravil a řekl: „Miss Youngsonová byla otrávena. Jed byl v oné lahvičce, kterou přinesl doktor Balmor.“

Podal prázdnou lahvičku Cliftonovi mladšímu. Ten k ní přivoněl a hned udal Swiftovi jméno jedu.

Policejní komisař přikývl na znamení, že se dr.

Clifton nemýlí. Potom oba lékaři vyměnili spolu šeptem ještě několik slov.

Policejní řiditel s největší šetrností vyptával se manželů Youngstonových na vše, co mohlo míti pro něho nějakou důležitost.

Zvěděl však jen to, co bylo mu již z rapportu Ayrtonova známo.

Potom obrátil se k policejnímu lékaři.

„Pane doktore, nenastala-li smrt snad nešťastnou náhodou nebo sebevraždou?“

„Omyl jest úplně vyloučen,“ odvětil dr. Swift. „Lahvičku s domnělým lékem přinesl dr. Balmor zajisté také ze své příruční lékárníčky – domnívám se, že jed sám si vyrobil, anebo že mu jej upravil známý lučebník – v takovém množství žádná lékárna na světě tento jed nevydá, ani na předpis lékařův. – Že béře jed, mohl dr. Balmor snadno! poznati, neboť zátka lahvičky je z černého skla a taková zátka značí, že uzavírá nebezpečný obsah.“

Co se týče sebevraždy, na něco takového v tomto řípad nelze ani pomyslíti. I kdyby snad dr. Balmor byl úmyslně volil tento jed, aby rekonvalescentku dokonale posílil – někteří lékaři úžasně hazardují se životem svých pacientů – zkoušejíce to i ono, aby je

vyléčili – nemožno přece domnívati se, že by tak mladá dívka, sotva smrti vyrvaná, chtěla si úmyslně život vzíti. Ostatně, vždyť sám dr. Baimor nařídil, aby „lék“ byl rychle využíván!“

„Na to jsem pozapomněl!“ doznával rar. Walking. „Nelze tedy jinak souditi, nežli že dr. Balmor má na svědomí smrt miss „Youngsonové. Zdali ji –přímo chtěl otrávit, anebo zdali jen činil odvážný pokus vědecký, ukáže budoucnost. Podezřelé ovšem jest, že dr. Balmor již dnešního dne opustil Chicago, nevyčkav ani zítřka, kdy chtěl se rozloučiti s rodinou, která mu tolik důvěřovala!“

Úřední komise měla tentokráte málo práce. Obmezila se na zběžnou prohlídku mrtvoly, na výslech manželů Youngstonových, jakož i služebnictva.

Jejich výpovědi nemohly doktoru Balmorovi nikterak přitížit. Všichni udávali, že opouštěl palác, jsa úplně klidný...

ještě v noci telegrafoval mr. Walkind' do St. Louis, aby tam byl okamžitě zadržen dr. Balmor, jakmile se v městě zase ukáže. Příštího dne pak vyzvídáno, odjel-li dr. Balmor skutečně z Chicaga. Nikdo však se na něho nepamatoval...

Nešťastná miss Youngstonová byla již dávno pohřbena a o doktoru Balmorovi stále nedocházela žádná zpráva. Do St. Louis již se nevrátil. Kam se poděl, bylo záhadou.

Mnozí posléze domnívali se, že dr. Balmor přec jen asi zděsil se smělosti svého pokusu; snad nabyl jistoty, že jed usmrtí nemocnou zvěděl však o tom asi, když bylo již pozdě. Ze strachu před trestem pak opustil Chicago. Že jej nelze najít, to zavdávalo podnět k další domněnce, že dr. Balmor v nezměrném rozčilení snad skočil do jezera, v němž zmizel beze stopy.

Že by byl dr. Balmor miss Youngstonovou úmyslně otrávil, tomu nechtěl nikdo ani na okamžik věřit. Přece neusmrtí svou pacientku lékař, jenž ji vyrval smrti a jenž žádá za to tučný honorář! A že by mu byl jistě vyplacen, toho zárukou bylo jméno manželů Youngsonových, jež mělo ve světě peněžním velice dobrý zvuk. Jedině šílenec mohl by se dopustit podobné pošetilosti – a dr. Balmor ničím (vyjímaje jeho podivínství) neprojevoval abnormálnost svého ducha.

Toliko Léon Clifton podržel si svoje tajné mínění, ač na oko plul se širokým proudem.

IV.

V Chicagu spáchána smělá loupež. Clifton našel některé stopy, jež zdály se nasvědčovati, že pachatelé jsou některé osobnosti, policii již známé.

Chodil tedy Léon Clifton v různém přestrojení po krčmách, o nichž věděl, že v nich lze snadno snovali zločinné záměry nebo zpeněžovali kořist nepoctivě nabytou.

Kdysi vstoupil do malé hospůdky na periferii města, usedl k opuštěnému stolu a dal si nalíti mizerné brandy. Nedaleko něho seděli dva dosti slušně odění mužové, na nichž bylo patrno, že jenom náhoda zahnala je do této místnosti, pověsti tak pochybné.

Bavili se hovorem; vyprávěli dosti hlasitě, takže Clifton rozuměl každému jejich slovu. Jiných hostí, kromě uvedených tří, tou dobou zde nebylo.

„Neradno hned každému věřiti, že je skutečně tím, za kterého se vydává,“ prohlásil právě jeden z mužů, nápadně hubené postavy. „Tak jako u nás v domě. Máme tam divného nájemníka, jenž obývá samojediný dva pokoje s předsíní, vydává se za spisovatele – já bych však řekl, že jest lékařem. Moje žena mu totiž posluhuje – a tu nedávno zahlédla v otevřeném koženém pouzdře takové nástroje, jakých užívají jenom lékaři. Z toho soudím, že onen pán přísluší vlastně stavu lékařskému.“

„Proč by se však tím tajil?“ nechápal druhý. „Možná, příteli, že vskutku není lékařem! Ty nástroje ještě nic neznamenají. Snad jich po někom zdědil, nebo mu je někdo svěřil v uschování; anebo konečně –“

Hubený nedal mu domluviti.

„Počkejte, mám ještě jiný důkaz, že mr. Rygol rozumí léčení. Mé ženě vytvořil se na krku malý vrídek, kterého ani nedbala. Mr. Rygol ji na něj upozornil a řekl jí, že by z toho mohl vyvinouti se veliký, dlouho hnisající a snad i životu nebezpečný vřed. Vymačkal jej, ránu vyčistil, ovázal – a hnedle bylo po všem. Věřte mi, master, takovou zručnost může míti jenom lékař!“

Druhý však zase odporoval. Tvrdil, že v ošetřování zevním vyznají se i nelékaři; ku př. ošetřovatelé nemocných, zřizenci zdravotního sboru a podobní.

Na to hubený, že mr. Rygol jistě nikdy nezastával podobnou funkci, poněvadž mu toho nebylo třeba; jest bohat – jak lze ze mnohého souditi.

Ještě chvíli mluvili o Rygolovi, než konečně přešli k jinému předmětu.

Cliftona velice zajímal tento hovor. Onen mr. Rygol zdál se mu podezřelým.

Vyčkal tedy, až hubený vyšel z krčmy, načež šel nenápadně za ním.

Hubený posléze vstoupil do domu číslo 34. v ulici dvacáté osmé.

Clifton vešel tam za ním, vyhledal domovníka a ptal se jej, je-li zde již ubytován doktor Rygol.

„Pána toho jména zde již máme,“ odvětil domovník, „doktorem však není, nýbrž spisovatelem. Proto si najal u nás byt, poněvadž má v domě zaručené ticho. A takoví umělci nenávidějí hluk, jenž jich ruší z práce,“ vykládal bodrý muž.

Clifton vrtěl hlavou.

„Tof podivné!“ zahučel. „Bylo mi oznámeno, že sejdu se zde s doktorem Rygolem. Ten, který u vás

bydlí, jest patrně někdo jiný, ač má náhodou totéž jméno. Nevyhlíží snad takto?“

Nyní začal domovníkovi líčiti podobu doktora Balmora.

Domovník stále vrtěl hlavou.

„Náš mr. Rygol vyhlíží zcela jinak. Mohl by snad býti příbuzným toho, kterého hledáte.“

„Můj doktor Rygol nemá už příbuzných,“ tvrdil detektiv.

„Což abyste se reptal našeho pana Rygola?“

„Učiním tak,“ přisvědčil Clifton.

Poděkoval domovníkovi a stoupal vzhůru.

Ve čtvrtém patře uzřel lístek, na němž bylo inkoustem napsáno H. C. Rygol.

Nezaklepal však na dvěře, nýbrž vystoupil zvolna i do ostatních pater. V nejhořejším zůstal chvíli státi, načež volným krokem vracel se zase dolů.

Zašel k domovníkovi, jenž ptal se jej zvědavě, kterak pořídil.

„Mr. Rygol mi otevřel – hned jsem poznal, že to není hledaný. Ptal jsem se jej, není-li přec jen nějak spřízněn s doktorem Rygolem; odpověděl záporně a hned zase zavřel. Zdá se, že je málo společenský – ten pán!“

„Ovšem, ten nadělá málo řečí! Zdá se býti také trochu podivín. Byt měl najatý už dávno – je v něm zařízení od domácího – zaplatil činži předem na čtvrt roku, však ubytoval se zde teprve ku konci kvartálu.“

„Poznovu vám děkuji, master, za vaši ochotu.“

Odcházel. – Pojednou se zastavil a udeřil se do čela.

„Jsem ale bezhlavý!“ zvolal. „Tohle je ulice 28., pravda-li? A já si teď vzpomínám, že doktor Rygol měl býti ubytován v jiné – buď ve 38. nebo ve 48.! Měl jsem to doma zapsáno, založil jsem ten papírek – spoléhal jsem na svou paměť – však zklamala mne! Určitě nevím, zdali to byla ulice 38. nebo 48.! – 28. však to nebyla — tím jsem si jist! Teď abych prošel honem oběma zmíněnými ulicemi!“

„Však jej najdete,“ těšil ho domovník „Příadně poslouží vám policia.“

Když octnul se Clifton na ulici, jemný úsměv přeletěl jeho obličej.

„Spisovatel Rygol ubytoval se zde zrovna v době, kdy dr. Balmor zmizel z Chicaga! Toť velice důležité! Uvidíme, co z toho bude!“

V.

Do domu číslo 34. v ulici 28. vkročil za večera slušně oděný, hustým vousem zarostlý muž. Hned za ním vešel tam jiný, ubohý mrzák; bylť hrbatý a levou ruku měl zkroucenou.

Oba stoupali po schodech; jen malá vzdálenost je dělila. Když vousáč docházel již ke čtvrtému patru, hrbatý zrychlil kroky.

A když první, vytáhnuv klíč, stanul u dveří se jménem Rygolovým, hrbáč šel již těsně okolo něho, chystaje se započítati na schody k pátému patru.

Klíč zarachotil v zámku – v tom hrbatý zvolal s úžasem: „Pan doktor Balmor!“

Vousáč sebou trhl a otočil se. Hned však docela klidně se otázal: „Hledáte někoho?“

„Pana doktora Balmora,“ zněla odpověď.

„Neznám,“ odvětil vousáč lhostejně, otevřel a vkročil do předsíně.

Když chtěl za sebou zavřítí, shledal, že něco mu v tom brání. Ustrnul, shlédnuv, že hrbáč vsunul jednu *nohu* mezi dvěře a práh

„Co to znamená,“ zvolal prudce.

Však již byly dveře násilně otevřeny a hrbatý směle vkročil do předsíně. Sáhnul po klíči, jenž vězel již zevnitř v zámku, chvatně jím otočil, vytáhl jej a vstrčil do kapsy.

To vše bylo dílem okamžiku. A hned na to ozářena byla předsín jasným světlem elektrické lucerny, kterou měl hrbáč zavěšenu pod rozhaleným kabátem.

Vousáč sáhnul do kapes, vytáhl však ruce prázdné.

„Co tu chcete? Jste lupič?“ vykřikl ustrašeně a hned vydralo se mu z úst: „Po „

„O pomoc nevolejte!“ zakřikl jej hrbatý, přitiskl jej k sobě a dlaň položil mu na ústa. „Nejsem lupič! Kdo jsem, poznáte hned, jakmile octneme se ve vašem pokoji. Master, ve vašem vlastním zájmu vás žádám, abyste se choval tiše, neboť vám nehrozí žádné nebezpečí. Nebudete-li dbáti mé rady, následky budou pro vás smutné!“

Vousáč se poněkud uklidnil. Kdyby jej vetřelec chtěl usmrtiti, mohl tak učiniti již v předsíni.

Vyňal tedy z kapsy jiný klíč, otevřel druhé dvěře a vkročil s hrbáčem do pokoje.

„A teď mi povězte, co vlastně ode mne žádáte!“ zvolal přísně. „Hledáte-li u mne peněz, zbytečně jste se namáhal. Nenajdete zde mnoho. Jste-li opravdu lupič, dobrovolně vám vydám vše, co zde právě mám.“

„Jste rozumný muž, master!“ ušklíbl se hrbáč, „že svůj život ceníte výše než svůj majetek! Já však nechci vás připravit ani o to, aniž o ono. Račte se posadili a dovolte, abych také usedl. Dovoluji si vám však připomenouti, že nestrpím výkřiku ani podezřelého“ pohybu. Mám v kapse bambitku, jež střílí zcela bez hluku!“

Vousáč, chvěje se znatelně, usedl za stůl, jenž byl pokryt papíry a na němž nalézalo se objemné kožené pouzdro.

Hrbáč posadil se proti němu.

„A nyní, mr. Rygole,“ zahovořil, „ptání se vás, jestli mne znáte?“

Rygol překvapen zahleděl se na něho.

„Jakživ jsem vás neviděl!“ odvětil.

„V této podobě ovšem ne,“ usmál se hrbáč. „Však přec jen mne znáte!“

Přejel si oběma rukama hlavu a obličej – na podlahu spadl nepravý vous a vlásenka – –

„Léon Clifton!“ vydralo se z úst Rygolových.

„Tak vidíte, že mne znáte!“ usmál se detektiv. „A teď mohl byste navzájem také sebe demaskovati!“

Rygol sebou trhl. V okamžiku však již pravil zcela klidně:

„Z toho, že jsem pronesl vaše jméno, mr. Cliftone, nenásleduje, že bych vás znal osobně. Nikoli! Utkvěla mi jen v paměti vaše podoba, jež přičiněním ilustrovaných časopisů stala se v Americe populární. Před tím jsem vás nikdy neviděl! A teď žádám o vysvětlení, proč vlastně tak neobvyklým způsobem vetřel jste se ke mně!“

„Všechno zvíte, master! Neodpověděl jste však dosud k mé žádosti –“

„Vy jste si něčeho přál, mr. Cliftone?“

„Jen se netvařte tak nechápavým! Však vy jste nezapomněl, že jsem mluvil o tom, abyste následoval mého příkladu a také se demaskoval.“

„A kterak bych to mohl učiniti? Jsem skutečně takový, jakého mne vidíte – –“

„Nu, zatím toho nechme! Trochu si pohovoříme! Vlastně budu já vyprávěti, vy mne pěkně vyslechnete; doufám, že budu spokojen s tím, co mi pak odpovíte.“

„Mr. Cliftone, promiňte, že vám připomínám nevhodnost místa i doby k hovorům –“

„Mně zase právě se to hodí. Nevyslechnete-li mne nyní, byl bych nucen vyprávěti zítra jinde – a to by vám jen uškodilo.“

„Tedy mluvte, mr. Cliftone! Slavnému detektivu popřeji sluchu; k jinému nejevil bych však tolik ochoty!“

Clifton se uklonil.

„Mr. Rygole, nevím, zdali si všímáte veřejného života a zdali jest vám něco známo o sensačním Případu – totiž smrti miss Younsgonové, s následujícím na to zmizením ošetřujícího ji lékaře, doktora Balmora.“

„Něco jsem četl v novinách, něco jsem slyšel – však nevím z toho již ničeho; neboť podobné zprávy postrádají pro mne veškeré zajímavosti. –“

„Něco však vás přece jen bude zajímati: že totiž vrah miss Youngstonové byl vypátrán. Doktor Balmor mešká dosud v Chicagu!“

„Z toho máte největší radost zajisté jen vy, neboť jste detektivem. Já však – opětuji — nikterak se o to nezajímám!“

„Nepřejete si zvědět, jak se dr. Balmor nyní jmenuje?“ otázal se Clifton, dobře na něho pohlížeje.

„Nezáleží mi na tom!“ ohrnul Rygol rty.

„Dr. Balmor má nyní totéž jméno jako vy, mr. Rygole – vydává se za spisovatele – bydlí v tomto domě – v tomto bytě – teď právě mluví se mnou!“

Rygol kvapně otevřel pouzdro, sáhl do něho a v jeho ruce zaleskl se břitký operační nástroj.

„Doktore Balmore!“ vzkřikl Clifton. „Zabíjeli se nemusíte! Aspoň tak nečiňte dříve, dokud mi vše nevysvětlíte!“

Lékař sklonil ruku s operačním nožem.

„Mr. Cliftone, přislíbíte mi, že mi nebudete zbraňovati, abych se sprovodil se světa? V tom případě jsem ochoten všechno vám povědět.“

Clifton se zamyslí. Pojednou usmál se sotva znatelně, načež přikývl.

„Nebudu vám zbraňovati, doktore Balmore!“

řekl.

„Tedy odsedněte až ke dveřím!“ žádal doktor Balmor.

Clifton vyhověl této žádosti.

Dr. Balmor opřel ruku, v níž držel hrozný nástroj, loktem o stůl, takže ocel téměř dotýkala se tepny na jeho hrdle. Stačilo jen sklonit prudce hlavu, a z tepny vytryskne krev proudem.

„Není snad chytřejšího muže nad Léona Cliftona!“ zahovořil dr. Balmor. „Nebýti vás, kdo byl by poznal ve změněné tvářnosti domnělého spisovatele Rygola – doktora Balmora. Kterak jste mne vyslídil a poznal, na tom mi už nezáleží. Až dopovím, skončím zároveň své žití, a mtrvole nemůže lidská spravedlnost už žádný trest vyměřiti.“

Clifton opět se usmál.

„Račte konečně už vyprávěti, pane doktore!“

„O tom, kterak zvěděl jsem o tajemném jedu a protijedu, nebudu se zmiňovati,“ zahovořil dr. Balmor. „Možná, že toto tajemství půjde se mnou do hrobu, neboť starý černošský léčitel jest již mrtev a sotva kdo jiný zná ono tajemství. Po celou tu dobu, kdy věděl jsem o bylině, neudal se ani jediný případ otravy, ve kterém byl bych mohl učiniti po-kus s protijedem. Náhodou přibyl jsem do Chicaga – a tu konečně zvěděl jsem o záhadné nemoci miss Youngsonové. Z vyličení příznaků seznal jsem, že jde

tu o otravu zmíněnou již rostlinou. Chtěl jsem se pokusiti, zdali nemocnou vyléčím. Ujišťuji vás, mr. Cliftone, že neměl jsem v té době zlého úmyslu. Byl jsem později podezříván, že úmyslně přivodil jsem miss Youngsonové otravu, abych potomním vyléčením získal slávy a peněz. Křivdili jste mi však. Otrava nastala bez mého přičinění; nepochybně náhodou byla přimíšena částka jedovaté byliny k potravíně, kterou potom jedině miss Youngsonová požila. Slédnuv nemocnou, nabyl jsem jistoty, oč vlastně jde. Zkusil jsem léčení hlinou – mělo ku podivu příznivý výsledek. A když už miss Edita byla téměř úplně zdráva, zabral jsem se s mr. Youngsonem do důvěrnějšího rozhovoru. Svěřil se mi částečně se svou minulostí – a já jsem s ustrnutím poznal, že mr. Youngston jest muž, jenž zavinil smrt celé naší rodiny; jenom já byl jsem jako zázrakem zachráněn. Musil jsem mu často přísahati, že skutečně se pomstím, setkám-li se kdy s tím, jenž zničil naši rodinu. Doznávám, že touha po pomstě byla mou nejsilnější vlastností a že stále pídil jsem se po našem nepříteli. A tu pouhá náhoda seznámila mne s ním–. A tu mne napadlo něco v pravdě ďábelského! –

Otrávil jsem miss Youngstonovou, které byl jsem zachoval život!“

Domluvil – a zoufale rozhlédl se kolem sebe. Bylo zřejmo, že chystá se již ku provedení sebe-vraždy, že ostrým nástrojem prořízne si tepnu na krku.

V tom ozval se příšerný hlas: „Edvine! Balmore!“

Doktor vytřeštil oči a vyskočil. „Kdo to? Kdo mne volá?“ zachroptěl a jeho zrak těkal z kouta do kouta.

Této vhodné příležitosti použil Clifton –jenž svým břichomluveckým uměním obrátil lékařovu pozornost jinam – vyňal z kapsy zabiják a rychlostí blesku mrštil jím po Balmorovi.

Pádná zbraň zastihla vyměřený cíl – nos Balmorův.

Lékař vykřikl, zavrával, břitký nástroj vypadl mu z ruky. Hroznou bolestí téměř omámem, klesl dr. Balmor do křesla.

Několika skoky ocitl se Clifton u něho, chytil jej za obě ruce, přitiskl ke křeslu, vytáhl pouta a ve chvíli učinil lékaře bezmocným.

Dr. Balmor pohlížel na něho zcela apaticky.

„Pane doktore,“ obrátil se k lékaři, „jdu objednat povoz!“

Dr. Balmor nepromluvil.

Clifton zamknul byt a sešel dolů.

Trvalo to však delší dobu, než zastihl vozku, jenž byl volný. Legitimoval se mu a kočí prohlásil, že učiní vše, čeho si mr. Clifton přeje.

Zajeli k domu, detektiv vystoupil, vzhůru, odemknul byt s navštívenkou Rygolovou.

Když však vkročil do pokoje a posvítil si na lékaře, otrásl se hrůzou.

Dr. Balmor byl strašně zkrvácen. Krev stéká mu po oděvu až na podlahu.

Zkušený Clifton ihned poznal, že Balmor již umírá.

Zbavil jej pout, uložil na pohovku a začal jej prohlížeti. Seznal, že zoufalec ostrými zuby přerval si na několika místech tepny na ruku a že jest již blízek úplného vykrvácení.

Poslal honem vozku pro pomoc. Přišla však již pozdě: dr. Edvin Balmor zatím dokonal.

Příštího dne vykonána prohlídka jeho bytu, při které zabaveno mnoho kompromitujícího. Důkazy zde nalezené svědčily, že Rygol je opravdu dr. Balmor, že v jeho majetku je tajemný jed i protijed a že skutečně otrávil miss Youngsonovou.

Když veřejnost zvěděla, co Clifton sdělil se zpravodaji, zavládlo všeobecné vzrušení, jež bylo stupňováno, když se rozneslo, že mr. Youngson

HROZNÁ POMSTA

otrávil sebe i svou choť. Patrně učinil tak ze zoufalství,
že zločin z jeho mládí připravil jej o milovanou dceru.